Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
RIMVYDAS NORKUS
20 päivänä marraskuuta 2025[1]

Asiat C-498/24 P ja C-499/24 P

Çolakoğlu Metalurji AŞ ja
Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ
vastaan
Euroopan komissio (C-498/24 P)
ja
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ,
İskenderun Demir ve Çelik AŞ ja
Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ
vastaan

Euroopan komissio (C-499/24 P)

Muutoksenhaku – Polkumyynti – Täytäntöönpanoasetus (EU) 2021/1100 – Tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonti – Lopullinen polkumyyntitulli – Asetus (EU) 2016/1036 – Tuontitullit – Polkumyyntimarginaalin laskeminen – 2 artiklan 10 kohdan j alakohta – Sopimus valuuttakurssiriskiä koskevasta suojauksesta

I Johdanto

1. Nyt kyseessä olevat asiat koskevat turkkilaisten yritysten tekemää kahta valitusta unionin yleisen tuomioistuimen asioissa T-629/21[2] ja T-630/21[3] antamista tuomioista (jäljempänä valituksenalaiset tuomiot), jotka koskevat polkumyyntitulleja. Valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt joukon oikeudellisia virheitä tutkiessaan kumoamiskanteita, jotka valittajat olivat nostaneet lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöönotetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 5.7.2021 annetusta komission täytäntöönpanoasetuksesta (EU) 2021/1100 (jäljempänä riidanalainen asetus).[4]

[1] Alkuperäinen kieli: ranska.

[2] Tuomio 8.5.2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları ym. v. komissio (T-629/21, jäljempänä asiassa C-499/24 P valituksen kohteena oleva tuomio, EU:T:2024:303).

[3] Tuomio 8.5.2024, Çolakoğlu Metalurji ja Çolakoğlu Dış Ticaret v. komissio (T-630/21, jäljempänä asiassa C-498/24 P valituksen kohteena oleva tuomio, EU:T:2024:304).

[4] EUVL 2021, L 238, s. 32.

2. Tässä ratkaisuehdotuksessa keskitytään unionin tuomioistuimen pyynnön mukaisesti valitusperusteeseen, joka on yhteinen molemmille valituksille ja joka koskee pääasiassa polkumyynnillä muista kuin Euroopan unionin jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 8.6.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/1036 (jäljempänä perusasetus) [5] 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan tulkintaa koskevaa kysymystä. Kyse on tarkemmin sanoen siitä, onko Euroopan komission otettava huomioon kansainvälistä kauppaa tekevien yritysten väliset valuuttakurssiriskiltä suojautumista koskevat sopimukset, kun se määrittää, onko kyse polkumyynnistä, vai voiko se päinvastoin jatkaa oman menetelmänsä käyttämistä, kun se muuntaa valuuttoja.

3. Tällä problematiikalla on erityinen merkitys kansainvälisessä kaupassa, jossa liiketoimia tehdään yleisesti eri valuutoissa. Ei ole harvinaista, että talouden toimijat tekevät suojaussopimuksia suojautuakseen vaihtokurssien huomattavilta muutoksilta, jotka voivat vääristää kyseessä olevien tavaroiden tosiasiallisia hintoja. On kuitenkin muistutettava, että Euroopan unionilla on kansainvälisen kaupan monenvälisen järjestelmän täysjäsenenä oikeutettu etu varmistaa, että tavaroiden tosiasiallinen hinta määritetään polkumyynnin torjuntaa koskevan unionin politiikan tehokkuuden takaamiseksi. Tältä osin on unionin tuomioistuimen asiana määrittää, voivatko kyseiset yksityisten toimijoiden välillä tehdyt sopimukset vaikuttaa niiden tehtävien täyttämiseen, jotka unionin oikeudella on uskottu komissiolle perusasetuksen täytäntöön panemiseksi.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A WTO:n oikeus

4. Euroopan unionin neuvosto hyväksyi Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986–1994) laadittujen sopimusten tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22.12.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY [6] Marrakeshissa 15.4.1994 allekirjoitetun Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamissopimuksen sekä tämän sopimuksen liitteissä 1–3 olevat sopimukset, joihin kuuluu tullitariffeja ja kauppaa koskevan 1994 yleissopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehty sopimus (GATT) (jäljempänä polkumyynnin vastainen sopimus). [7]

5. Polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, määrätään seuraavaa:

”– –

2.4 Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä oikeudenmukainen vertailu. Tämä vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa, yleensä vapaasti tehtaalla, ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen. Kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, kunkin tapauksen asianhaarat tutkien, hintojen vertailukelpoisuuteen vaikuttavat eroavuudet, mukaan lukien eroavuudet myyntiolosuhteissa ja -ehdoissa, verotuksessa, kaupan portaissa, määrissä, fyysisissä ominaispiirteissä ja kaikki muut eroavuudet, joiden on myös osoitettu vaikuttavan hintojen vertailukelpoisuuteen. – – Tämän artiklan 3 kohdassa mainituissa

[5] EUVL 2016, L 176, s. 21.

[6] EYVL 1994, L 336, s. 1

[7] EYVL 1994, L 336, s. 103.

tapauksissa tulisi myös ottaa huomioon kustannukset, mukaan lukien verot ja tullit, jotka on maksettu maahan tuonnin ja jälleenmyynnin välisenä aikana samoin kuin tavaran arvoon lisätty voitto. Jos näissä tapauksissa hinnan vertailukelpoisuuteen on vaikutettu, viranomaisten on laskettava normaaliarvo siinä kaupan portaassa, joka vastaa laskennallisen vientihinnan kaupan porrasta, tai tehtävä tässä kohdassa perusteltu asianmukainen poisto. Viranomaisten on ilmoitettava kyseisille osapuolille, mitkä tiedot ovat tarpeen oikeudenmukaisen vertailun varmistamiseksi, eivätkä ne saa asettaa kohtuutonta näyttövelvollisuutta näille osapuolille.

2.4.1 Milloin 4 kohdassa tarkoitettu hintavertailu vaatii valuutan muuntamista, on muuntamisessa käytettävä myyntipäivän – – muuntokurssia. Mikäli ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla on suoraan kytkettynä kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, on käytettävä termiinikaupan muuntokursseja. Muuntokurssien vaihteluja ei oteta huomioon, ja tutkimuksessa viranomaisten on annettava viejille vähintään 60 päivää vientihintojen korjaamiseksi niin, että niissä heijastuvat tutkimusjakson aikana muuntokursseissa tapahtuneet pitkän aikavälin muutokset.

2.4.2 Ellei tämän artiklan oikeudenmukaista vertailua koskevasta 4 kohdasta muuta johdu, polkumyyntimarginaalien olemassaolo tutkimusvaiheen aikana on tavallisesti todettava normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaikkien vertailukelpoisten vientitapahtumien hintojen painotetun keskiarvon välisellä vertailulla tai normaaliarvon ja vientihintojen välisellä vertailulla kunkin liiketapahtuman osalta. – –”

B Unionin oikeus

1. Perusasetus

6. Perusasetuksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Polkumyyntitulli voidaan asettaa polkumyynnillä tuodulle tuotteelle, jos tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen unionissa aiheuttaa vahinkoa.

2. Tuotetta pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen vientihinta unioniin on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävä samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämaassa.

– –”

7. Kyseisen asetuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, säädetään seuraavaa:

”– –

C. VERTAILU

10. Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu. Vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen ja ottaen asianmukaisesti huomioon muut mahdolliset hintojen vertailuun vaikuttavat erot. Elleivät muodostettu normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, oikaisujen muodossa, tapauksen tosiseikat tutkien, hintoihin

ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet. Oikaisujen toistamista on vältettävä etenkin silloin, kun kyseessä ovat alennukset, hyvitykset, määrät ja kaupan portaisiin liittyvät erot. Erityisten olosuhteiden täyttyessä oikaisuja voidaan tehdä seuraavien tekijöiden mukaisesti:

– –

j) Valuutan muuntaminen

Jos hintojen vertailu vaatii valuutan muuntamista, muuntamisessa on käytettävä myyntipäivän vaihtokurssia, paitsi jos ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, jolloin on käytettävä termiinikaupan vaihtokursseja. Myyntipäivän on tavallisesti oltava laskun päivämäärä, mutta voidaan käyttää myös sopimuksen tai tilauksen päivämäärää tai tilauksen vahvistamispäivämäärää, jos se on aiheellisempi olennaisten kauppaehtojen määrittämiseksi. Vaihtokurssien vaihteluja ei oteta huomioon, ja viejillä on 60 päivää tutkimusajanjakson aikana vaihtokursseissa tapahtuneiden pitkän aikavälin muutosten huomioon ottamiseksi.

– –”

2. Riidanalainen asetus

8. Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 96–101 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(96) Yksi vientiä harjoittava tuottaja ja kaksi etuyhteydessä olevaa vientiä harjoittavaa tuottajaa vastustivat valuutan muuntamiseen liittyvän oikaisun alustavaa hylkäämistä. Ne pyysivät oikaisua unioniin suuntautuvaan myyntiin liittyvien suojaussopimusten vuoksi. Pyyntö koskee vaihtokurssia, jota käytetään muunnettaessa ulkomaan valuuttana (tässä tapauksessa euroina) ilmoitettu myyntiarvo viejämaan valuutaksi (Turkin liiroiksi). Yritykset vetosivat perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan säännöksiin, joiden mukaan ’paitsi jos ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin, jolloin on käytettävä termiinikaupan vaihtokursseja’.

(97) Alustavien päätelmien ilmoittamisen jälkeen esittämissään huomautuksissa [kantelun] tekijä vastusti vientiä harjoittavien tuottajien pyyntöä ja totesi, että suojaaminen on sisäinen prosessi eivätkä yritykset voi väittää, että ilman suojaamista myyntihinta olisi ollut korkeampi, koska ei ole ilmeistä, että asiakas olisi maksanut korkeamman hinnan.

(98) Komissio huomauttaa, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa sovelletaan tilanteissa, joissa valuutan muuntaminen on tarpeen normaaliarvon ja vientihinnan vertaamiseksi. Tavanomaisena käytäntönä on tehdä vertailu asianomaisen maan valuutassa. Sen vuoksi komissio käytti tässä tapauksessa Turkin liiraa vertailuvaluuttana. Molemmat yritykset, jotka pyysivät valuutan muuntamista koskevaa oikaisua, suojasivat euromääräiset vientimyyntitapahtumansa. Näistä myyntitapahtumista johtuva valuutan muuntoriski suojattiin kaikissa tapauksissa Yhdysvaltojen dollariin nähden. Koska vertailu tehtiin Turkin liiroissa ja kaikki euromääräiset liiketoimet muunnettiin suoraan Turkin liiroiksi ilman välimuuntamista Yhdysvaltojen dollareiksi – samoin kuin kaikki kotimarkkinamyynti otettiin huomioon liiroina – komissio katsoi, että suojaussopimuksissa sovittu euron ja dollarin välinen muuntokurssi ei ollut merkityksellinen vertailun kannalta. Näin ollen komissio hylkäsi kolmen vientiä harjoittavan tuottajan pyynnön.

(99) Lopullisten päätelmien ilmoittamisen jälkeen kyseiset kolme vientiä harjoittavaa tuottajaa toistivat pyyntönsä valuutan muuntamista koskevasta oikaisusta unioniin suuntautuvassa myynnissä, jotta voidaan ottaa huomioon euromääräisistä liiketoimista johtuvan valuuttariskin suojaustoimet. Ne toistivat väitteensä, jonka mukaan hintavertailussa käytetystä valuutasta huolimatta suojausajankohdan muuntokurssista johtuvilla voitoilla tai tappioilla on merkittävä vaikutus hintavertailuun. Ne toimittivat teoreettisen esimerkin kotimarkkinatilauksesta, jossa yksikköhinta on sovittu Yhdysvaltojen dollareina tiettynä päivänä, ja vientimyyntitilauksesta, jossa sama yksikköhinta on sovittu euroina samana päivänä. Yritysten laskelmat osoittivat, että kun myyntitilaukset toimitetaan samana päivänä ja laskutettu arvo muunnetaan suoraan laskun valuutasta Turkin liiroiksi, vertailu johtaa polkumyyntiin, vaikka näissä kahdessa myyntitilauksessa sovittu hinta on sama myyntitilauspäivänä. Ne väittivät, että suojautumista koskeva oikaisu olisi tehtävä perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan joko j tai k alakohdan perusteella.

(100) Komissio analysoi väitettä ja erityisesti teoreettista esimerkkiä, joka väitetysti osoitti, että suojaussopimusten vaihtokurssi olisi otettava huomioon hintavertailussa. Komissio huomauttaa ensinnäkin, että vaikka esimerkki oli matemaattisesti oikein, se ei kuvasta yritysten liiketoiminnan eikä polkumyyntimarginaalia koskevien laskelmien todellisuutta. Esimerkistä saa sen käsityksen, että polkumyyntimarginaali lasketaan vertaamalla kahta samaan aikaan tehtyä yksittäistä liiketoimea, mikä ei pidä paikkaansa, sillä komissio vertaa tutkimusajanjaksolta määritettyä tuotelajikohtaista keskimääräistä normaaliarvoa ja keskimääristä vientihintaa. Toiseksi esimerkissä oletettiin virheellisesti, että kaikki tiettynä päivänä tehdyt myyntitilaukset toteutetaan samaan aikaan. Yksi vientiä harjoittavista tuottajista esitti itse asiassa erillisen väitteen, jonka mukaan toimitusaika tuotannon päättämisen ja sen välillä, että asiakas noutaa tavarat, on kotimarkkinoilla paljon pidempi kuin vientimyynnissä. Sen vuoksi yritysten antaman esimerkin todettiin olevan epätarkka tässä tilanteessa. Yksikään yrityksistä ei myöskään toimittanut näyttöä siitä, että niiden euromääräiset vientimyyntitapahtumat olisi alun perin neuvoteltu niiden dollarimääräisten hintojen perusteella. Päinvastoin, kyseisten vientimyyntitapahtumien myyntisopimukset ja/tai myyntitilaukset olivat suoraan euromääräisiä eikä niissä ollut mitään viittauksia Yhdysvaltojen dollariin. Sen vuoksi muuntamista euroista liiroiksi dollareiden kautta pidettiin merkityksettömänä. Näin ollen komissio hylkäsi perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan mukaista oikaisua koskevan pyynnön.

(101) Vaikka yritykset väittivät pystyvänsä yhdistämään vientitapahtumat yksittäisiin suojaustoimiin, niitä voitiin oikaista ja monissa tapauksissa oikaistiinkin myynnin jälkeen taloudellisten näkymien mukaan ja yritysten tuoton maksimoimiseksi. Sen vuoksi komissio ei katsonut, että suojaus voitaisiin yhdistää suoraan kyseessä olevaan vientimyyntiin ja että myyntihinnan huomioon ottaminen olisi aiheuttanut riskin tosiasiallisen vientihinnan vääristymisestä.”

III Asioiden tausta, asioiden käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalaiset tuomiot

A Asia C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji ja Çolakoğlu Dış Ticaret v. komissio)

1. Asian tausta

9. Asian tausta esitetään asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 2–10 kohdassa, ja se voidaan tiivistää seuraavasti.

10. Çolakoğlu Metalurji AŞ (jäljempänä CM) on turkkilainen kuumavalssattujen levyvalmisteiden vientiä harjoittava tuottaja, ja Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ (jäljempänä ÇOTAŞ) on CM:ään etuyhteydessä oleva turkkilainen kauppa- ja vientiyhtiö.

11. Komissio aloitti 14.5.2020 polkumyyntitutkinnan, joka koski tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden (jäljempänä tarkasteltavana oleva tuote) tuontia Euroopan unioniin.

12. Tutkinta koski ajanjaksoa 1.1.–31.12.2019 (jäljempänä tutkimusajanjakso). Vahinkoa koskevaan arvioon vaikuttavien kehityssuuntausten tarkastelu kattoi ajanjakson, joka alkoi 1.1.2016 ja päättyi tutkimusajanjakson päättyessä.

13. Komissio antoi 6.1.2021 täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2021/9 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonnissa (jäljempänä väliaikainen asetus),[8] jolla valittajien unioniin suuntautuvaan tarkasteltavana olevan tuotteen vientiin kohdistettiin 7,6 prosentin suuruinen väliaikainen polkumyyntitulli.

14. Komissio antoi 5.7.2021 riidanalaisen asetuksen ja otti käyttöön 7,3 prosentin polkumyyntitullin, joka kohdistuu valittajien valmistaman tarkasteltavana olevan tuotteen tuontiin unioniin.

2. Asian käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena oleva tuomio

15. CM ja ÇOTAŞ nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.9.2021 jättämällään kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi.

16. Valittajat vetosivat kanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa on rikottu. Toisen kanneperusteen mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohtaa on rikottu, koska oikaisun tekemisen edellytyksenä vaadittiin tuontitullien maksamista. Kolmas kanneperuste perustuu siihen, että on tehty ilmeinen arviointivirhe, koska polkumyyntimarginaalin neljännesvuosittaisten laskelmien tekemisestä on kieltäydytty, ja siten on rikottu perusasetuksen

[8] EUVL 2021, L 3, s. 4.

2 artiklan 10 kohtaa. Neljännen kanneperusteen mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa on rikottu, koska oikaisun tekemisestä suojautumista koskevien tuottojen ja tappioiden perusteella kieltäydyttiin.

17. Unionin yleinen tuomioistiun hylkäsi asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevalla tuomiolla nämä neljä kanneperustetta ja siten kanteen kokonaisuudessaan.

B Asia C-499/24 (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları ym. v. komissio)

1. Asian tausta

18. Asian tausta esitetään asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 2–10 kohdassa, ja se voidaan tiivistää seuraavasti.

19. Valittajat ovat Turkin oikeuden mukaan perustettuja yhtiöitä. Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ ja İskenderun Demir ve Çelik AŞ harjoittavat kuumavalssattujen levyvalmisteiden valmistusta ja myyntiä. Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ on niihin etuyhteydessä oleva kauppias.

20. Komissio aloitti 14.5.2020 polkumyyntitutkinnan, joka koski tiettyjen Turkista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuontia Euroopan unioniin (jäljempänä tutkinta).

21. Tutkinta koski ajanjaksoa 1.1.–31.12.2019. Vahinkoa koskevaan arvioon vaikuttavien kehityssuuntausten tarkastelu kattoi ajanjakson, joka alkoi 1.1.2016 ja päättyi tutkimusajanjakson päättyessä. Valittajat esittivät kirjalliset huomautuksensa tutkinnan kuluessa.

22. Komissio antoi 6.1.2021 väliaikaisen asetuksen, jolla valittajien unioniin suuntautuvaan tarkasteltavana olevan tuotteen vientiin kohdistettiin 5,4 prosentin suuruinen väliaikainen polkumyyntitulli.

23. Komissio antoi 5.7.2021 riidanalaisen asetuksen ja otti käyttöön 5 prosentin polkumyyntitullin, joka kohdistuu valittajien valmistaman tarkasteltavana olevan tuotteen tuontiin unioniin.

2. Asian käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja asiassa C-499/24 P valituksen kohteena oleva tuomio

24. Valittajat nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.9.2021 jättämällään kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi.

25. Valittajat vetosivat kanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperusteen mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan kolmea ensimmäistä virkettä ja viidettä virkettä, 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa ja 2 artiklan 5 kohtaa on rikottu. Toisen kanneperusteen mukaan komissio rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa ja polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.4 artiklaa ja loukkasi hyvän hallinnon periaatetta kieltäytyessään tekemästä oikaisua suojautumista koskevien tuottojen ja tappioiden perusteella. Kolmannessa kanneperusteessaan valittajat väittivät, että perusasetuksen 2 artiklan 5 ja 6 kohtaa

ja 2 artiklan 10 kohdan kolmea ensimmäistä virkettä on rikottu. Neljännen ja viimeisen kanneperusteen mukaan perusasetuksen 2 artiklan 6 kohtaa ja polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.2.2 artiklaa on rikottu.

26. Unionin yleinen tuomioistiun hylkäsi asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevalla tuomiolla nämä neljä kanneperustetta ja siten kanteen kokonaisuudessaan.

C Asioiden käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

27. Valitukset asioissa C-498/24 P ja C-499/24 P toimitettiin 17.7.2024 ja kirjattiin unionin tuomioistuimen kirjaamossa samana päivänä.

28. Valittajat vaativat valituksillaan, että unionin tuomioistuin

– ensisijaisesti kumoaa valituksenalaiset tuomiot, kumoaa riidanalaisen asetuksen ja velvoittaa komission korvaamaan valittajille muutoksenhakumenettelystä ja asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut

– toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja määrää, että asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa ja muutoksenhakumenettelystä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

29. Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valitukset ja

– velvoittaa valittajat korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

30. Unionin tuomioistuin on työjärjestyksen 76 artiklan 2 kohdan nojalla päättänyt, ettei suullista käsittelyä pidetä.

IV Oikeudellinen arviointi

A Alustavat huomautukset

1. Euroopan unioni monenvälisessä kauppajärjestelmässä

31. WTO turvaa sitoviin sääntöihin perustuvan monenvälisen kauppajärjestelmän sääntöjen noudattamista. Euroopan unionilla on alueellisena organisaationa, jolla on oikeushenkilöllisyys, WTO:ssa erityisasema, sillä se on järjestön itsenäinen jäsen jäsenvaltioidensa rinnalla.[9] Koska unionille annetaan SEUT 3 artiklan 1 kohdan e alakohdassa yksinomainen toimivalta yhteisen kauppapolitiikan alalla, se on ottanut vastuun jäsenvaltioidensa kansainvälisistä sitoumuksista ja erityisesti WTO-sopimuksista johtuvista sitoumuksista. Polkumyynnin vastaisessa sopimuksessa, joka on olennainen osa edellä mainittua sääntökokonaisuutta, säännellään

[9] Ks. julkisasiamies Pikamäen ratkaisuehdotus komissio v. Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:13, 71 kohta).

polkumyyntitoimenpiteiden käyttöön ottamista, täytäntöönpanoa ja voimassa pitämistä koskevia aineellisia edellytyksiä ja menettelysääntöjä. Jos kyseisiä sääntöjä rikotaan, käyttöön otetut toimenpiteet voidaan riitauttaa WTO:n riitojenratkaisujärjestelmässä. [10]

32. Saattaakseen kansainväliset velvoitteensa osaksi unionin oikeusjärjestystä Euroopan unionin lainsäätäjä on SEUT 207 artiklan 2 kohdan nojalla antanut perusasetuksen kaupan suojatoimien alalla. Kyseisessä säädöksessä määritellään edellytykset, joiden vallitessa komissio voi ottaa käyttöön toimenpiteitä vastatakseen kolmansien maiden vilpillisiin kaupallisiin käytäntöihin, joista aiheutuu vahinkoa eurooppalaiselle tuotannonalalle. Tässä yhteydessä komissio toimii tutkinta- ja päätöksentekoviranomaisena, kuten perusasetuksen 6 artiklasta ja 9 artiklan 4 kohdasta ilmenee. Perustavaa laatua olevan oikeusvaltioperiaatteen mukaan kaikki päätökset, joilla on oikeusvaikutuksia, on kuitenkin voitava saattaa tehokkaan tuomioistuinvalvonnan kohteeksi. Näin ollen komission polkumyyntiä koskevasta toimesta voidaan nostaa kumoamiskanne unionin yleisessä tuomioistuimessa, jonka ratkaisun oikeellisuuden unionin tuomioistuin voi muutoksenhaun johdosta tarkistaa. Nyt käsiteltävä asia on esimerkki tämän laillisuusvalvonnan harjoittamisesta, jolla pyritään varmistamaan, että komission toimet ovat unionin sääntöjen ja polkumyynnin vastaiseen sopimukseen perustuvien kansainvälisten velvoitteiden mukaisia. [11]

33. Asiassa C-498/24 P esitetty neljäs valitusperuste ja asiassa C-499/24 P esitetty kuudes valitusperuste ovat sikäli *identtisiä*, että niissä riitautetaan lähinnä komission yhtä säännöstä eli perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa koskeva tulkinta sekä se, miten komissio on soveltanut kyseisestä säännöstä polkumyyntimarginaalia määrittäessään. Tässä yhteydessä unionin yleistä tuomioistuinta moititaan siitä, että se on omaksunut komission oikeudellisen kannan, joka koskee kyseisen säännöksen tulkintaa, ja jättänyt huomiotta suojaussopimusten merkityksen kansainvälisen kaupan liiketoimissa.

34. Kun otetaan huomioon, että valittajien väitteet koskevat vain riidanalaisen säännöstön yksittäisiä osia ja ettei näiden väitteiden taustalla olevia tarkoitusperiä ole mahdollista selvästi erottaa, aloitan selvyyden vuoksi *kyseisen säännösten esittelystä*, jotta nyt käsiteltävän asian kannalta olennaiset kysymykset ovat paremmin ymmärrettävissä. Tässä tarkoituksessa selitän muun muassa, miten polkumyyntimarginaali käytännössä lasketaan [12] ja miten toimitaan, kun on kyse liiketoimista, joissa käytetään eri valuuttoja. [13] Lisäksi selitän, miten suojaussopimukset, joihin valittajat vetoavat, toimivat, ja lisäksi käsittelen kysymystä siitä, onko komission otettava laskelmissaan huomioon tällaiset yksityisten väliset sopimukset. [14] Näiden alustavien selitysten avulla voidaan paremmin arvioida, ovatko asianosaisten väitteet perusteltuja. Yhteistä valitusperustetta tutkitaan perusteellisesti ratkaisuehdotuksen loppuosassa. [15]

[10] Ks. unionin valitusta Kolumbian Saksasta, Belgiasta ja Alankomaista peräisin oleville pakastetuille ranskanperunoille asettamia polkumyyntitulleja koskeva riita DS591. Unioni voitti asian paneelissa (lokakuussa 2022) ja sen jälkeen muutoksenhaussa (joulukuussa 2022), ja molemmat oikeusasteet katsoivat Kolumbian rikkoneen useita polkumyynnin vastaisen sopimuksen määräyksiä.

[11] Näin tehdessään unioni lisäksi täyttää kansainvälisiin sopimuksiin perustuvat velvoitteensa, sillä sen on polkumyynnin vastaisen sopimuksen 13 artiklan ja GATT-sopimuksen X:3b artiklan nojalla ylläpidettävä oikeudellisia, välitysmenettelyyn tarkoitettuja tai hallinnollisia oikeusistuimia tai menettelytapoja käyttöön otettujen polkumyyntitoimenpiteiden tuomistuinvalvonnan varmistamiseksi.

[12] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 35 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

[13] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 39 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

[14] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 49 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

[15] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 62 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

2. Polkumyyntimarginaalin määrittämistä koskevat säännöt

35. Perusasetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan tuotetta pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen vientihinta unioniin on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävä samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämaassa. Polkumyynti määritellään siten vertailemalla kahta arvoa: ensimmäinen näistä kahdesta arvosta vastaa tuotteen hintaa tarkasteltavana olevan kolmannen maan kotimarkkinoilla, ja sitä kutsutaan normaaliarvoksi, ja toinen näistä arvoista on tarkasteltavana olevan tuotteen vientihinta Euroopan unioniin. Täten saatu lopputulos on polkumyyntimarginaali, joka määritellään perusasetuksen 2 artiklan 12 kohdassa siten, että se on määrä, jolla normaaliarvo ylittää vientihinnan.

36. Kuten unionin tuomioistuin on oikeuskäytännössään todennut,[16] tuotteen normaaliarvon määrittäminen on yksi niistä olennaisista vaiheista, joiden avulla mahdollisen polkumyynnin olemassaolo voidaan todeta. Perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään tältä osin, että normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä tosiasiassa maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin. Vientihinnan osalta perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdasta ilmenee, että vientihinta vastaa unioniin vietäväksi myydystä tuotteesta tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa. Tältä osin on kyse tuotteen hinnasta unionin rajalla eli ennen kuin tuote päästetään unionin markkinoille eikä siitä hinnasta, joka tuotteesta maksetaan, kun sitä myydään unionissa.

37. Kun nämä kaksi arvoa on määritetty, on aloitettava niiden vertailu, joka on tehtävä tasapuolisesti ja kaupan samassa portaassa perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan vaatimusten mukaisesti. Jotta kyseinen vertailu voidaan suorittaa, on tehtävä oikaisuja. Jos osapuoli pyytää tällaista oikaisua, sen on näytettävä toteen, että sen vaatimus on oikeutettu.[17] Käytännössä komissio vertailee hintoja – eli normaaliarvoa ja vientihintaa – lähettäjältä noudettuna -vaiheessa ja vähentää tuotteen myynnistä aiheutuvat kustannukset.

38. Perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaan polkumyyntimarginaali määritetään joko niin sanotulla symmetrisellä menetelmällä, joka perustuu normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaiken unioniin suuntautuvan viennin hintojen painotetun keskiarvon väliseen vertailuun, tai niin sanotulla asymmetrisellä menetelmällä, joka perustuu normaaliarvon painotetun keskiarvon ja unioniin suuntautuvien yksittäisten vientitapahtumien hintojen väliseen vertailuun. Käytettiin kumpaa menetelmää tahansa, sen avulla todetun polkumyynnin tosiasiallisen laajuuden on käytävä totuudenmukaisesti ilmi. Polkumyyntimarginaalin tarkalla laskennalla on erityinen merkitys käytännössä, sillä mahdollisesti käyttöön otettava polkumyyntitulli ei saa ylittää kyseistä polkumyyntimarginaalia.[18]

3. Polkumyyntimarginaalin laskemiseen liittyvät käytännön vaikeudet erityisesti eri valuuttojen huomioon ottamisen osalta

39. Polkumyyntimarginaalin tarkka laskeminen aiheuttaa usein vaikeuksia käytännössä. Se edellyttää erityistä täsmällisyyttä muun muassa perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa säädetyn vaatimuksen takia, jonka mukaan vientihinnan ja normaaliarvon välisen vertailun on oltava tasapuolinen. Kyseisessä unionin oikeuden säännöksessä ei määritellä, mitä tasapuolisen

[16] Ks. tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 kohta).

[17] Ks. tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 58 kohta).

[18] Hahn, M., *EUV/AEUV – Kommentar* (Calliess/Ruffert), 6. painos, München, 2022, SEUT 207 artikla, 141 kohta.

vertailun käsite kattaa. Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan perustana olevassa polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.4 artiklassa määrättyä vastaavaa käsitettä on WTO:ssa tulkittu siten, että vertailun edellytetään olevan puolueetonta.[19] Vertailun tasapuolisuuden varmistamista koskevan velvollisuuden katsotaan ulottuvan kaikkiin polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklan määräyksiin.[20]

40. Näitä samoja periaatteita on sovellettava perusasetuksen 2 artiklan säännöksiin, jotta sen tulkinta olisi yhdenmukainen WTO:n oikeuden kanssa.[21] Tämän lähestymistavan oikeutuksena on muun muassa se, että unionin lainsäätäjä on nimenomaisesti päättänyt tarkasti toistaa WTO:n oikeuden polkumyyntiä koskevat säännöt unionin oikeudessa.[22]

41. Vientihinnan ja tuotteeseen viejämaan kulutuksessa sovelletun hinnan merkityksellinen vertailu edellyttää loogisesti, että nämä kaksi arvoa ilmaistaan *samassa valuutassa*, ja tämä on edellytys, joka ei käytännössä järjestään täyty kansainvälisessä vaihdannassa.[23] Näin ollen on välttämätöntä muuntaa toinen hinnoista toisten markkinoiden perusvaluuttaan, ja tähän toimenpiteeseen liittyy sen näennäisestä teknisestä neutraaliudesta huolimatta tiettyjä metodologisia ja oikeudellisia ongelmia, joita on aiheellista käsitellä seuraavaksi.

42. Polkumyyntimarginaalin laskemisessa ilmenee erityisiä ongelmia esimerkiksi silloin, kun käytetään eri valuuttoja, koska vaihtokurssien vaihtelut voivat vääristää tarkasteltavana olevien tavaroiden todellisen arvon ja siten muuttaa polkumyyntimarginaalin suuruutta.[24] Käytettyjen valuuttojen vaihtokurssi voi nimittäin vaihdella hinnanmäärityksessä käytetyn päivämäärän perusteella. Jollei valuuttoja muunneta asianmukaisella vaihtokurssilla, tutkintaviranomainen voi suorittamansa hintavertailun perusteella päätyä virheelliseen arvioon polkumyyntimarginaalista ja siten loukata vaatimusta vertailun tasapuolisuudesta.[25] Tähän nähden on siis ensisijaisen tärkeää, että käytössä on yhdenmukaiset kriteerit, joiden avulla toimivaltainen viranomainen voi poistaa laskelmistaan vaihtokurssien vaihteluista johtuvat vääristymät.

43. Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa, jota nyt kyseessä olevat menettelyt koskevat, on erityisiä säännöksiä valuutan muuntamisesta vientihinnan ja normaaliarvon vertailua varten. Vientihintoja ei yleensä ilmaista viejämaan kansallisessa valuutassa vaan pikemminkin valuutassa, joka kuuluu kansainvälisellä tasolla vaihdetuimpiin valuuttoihin. Mainitun säännöksen ensimmäisen virkkeen mukaisesti valuutan muuntamista siis vaaditaan, jos normaaliarvo ilmaistaan viejämaan paikallisessa valuutassa, joka ei ole sama kuin vientimyynnissä käytetty valuutta. Kääntäen valuutan muuntaminen olisi kyseisen säännöksen vastaista silloin, kun vertailtavat hinnat ovat jo valmiiksi samassa valuutassa.[26] Sen määrittämiseksi, onko valuutan muuntaminen tarpeen, tutkintaviranomaisten on käytännössä tarkistettava, onko myynnit suoritettu samassa valuutassa.

[19] Ks. WTO:n muutoksenhakuelimen raportti riidassa DS442 ”Euroopan unioni – Tiettyjen Indonesiasta peräisin olevien rasvaisten alkoholien tuontia koskevat polkumyyntitoimenpiteet”. 5.21 kohta. Englanninkielisen version mukaan vertailun tulee olla ”*unbiased, objective, and even-handed*” [puolueeton, objektiivinen ja tasapuolinen], kun taas espanjalaisessa versiossa käytetään termejä ”*imparcial, objetiva y equilibrada*” [puolueeton, objektiivinen ja tasapainoinen].

[20] Ks. WTO:n muutoksenhakuelimen raportti riidassa DS141 ”Euroopan yhteisö – Intiasta peräisin olevien puuvillasta valmistettujen vuodevaatteiden tuontia koskevat polkumyyntitullit”, 59 kohta.

[21] Ks. tuomio 20.1.2022, komissio v. Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, 31 ja 32 kohta).

[22] Anders, H., *EU Dumping Determinations and WTO Law*, Alphen aan den Rijn, 2009, s. 234.

[23] Palmetter, N. D., ”Exchange Rates and Antidumping Determinations”, *Journal of World Trade*, vol. 22, nº 2, 1988, s. 73.

[24] Ks. tuomio 7.5.1987, Nachi Fujikoshi v. neuvosto (255/84, EU:C:1987:203, 52 kohta).

[25] Kim, J. B., ”Currency Conversion in the Anti-dumping Agreement”, *Journal of World Trade*, vol. 34. nº 4, 2000, s. 125.

[26] Ks. WTO:n paneelin raportti riidassa DS179 ”Yhdysvallat – Koreasta peräisin olevia ruostumattomasta teräksestä valmistettuja rullalla olevia levyä ja ruostumattomasta teräksestä valmistettuja levyjä ja nauhoja koskevat polkumyyntitoimenpiteet” 6.13 ja 6.41 kohta.

44. Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään, että muuntamisessa on *pääsääntöisesti* käytettävä ”myyntipäivän vaihtokurssia”. Toisessa virkkeessä säädetään, että ”myyntipäivän on tavallisesti oltava laskun päivämäärä, mutta voidaan käyttää myös sopimuksen tai tilauksen päivämäärää tai tilauksen vahvistamispäivämäärää, jos se on aiheellisempi olennaisten kauppaehtojen määrittämiseksi”.[27] On joka tapauksessa tärkeää vahvistaa päivämäärä, joka tarjoaa parhaat takeet siitä, että olennaiset kauppaehdot voidaan määrittää. Näytön esittäminen on tapauksen mukaan komission tai tutkinnan kohteena olevan osapuolen asiana. Puitesopimukset tai pelkät aikomusta koskevat ilmoitukset eivät yleensä täytä näitä kriteerejä.[28] Edellä mainitusta pääsäännöstä *poiketen* on käytettävä termiinikaupan vaihtokursseja, jos ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan kyseiseen vientinä tapahtuvaan myyntiin. Käsittelen tätä viimeistä vaihtoehtoa jäljempänä tässä ratkaisuehdotuksessa.

45. Kun polkumyynnin vastaisessa sopimuksessa ja perusasetuksessa vahvistetaan vaihtokurssin määrittämiseksi asianmukaista ajankohtaa (myyntipäivää) koskeva sääntö, niiden lähtökohtana on luonnollisesti se, että muuntaminen voi tapahtua vain *vaihtokurssin* perusteella. Täten kaikki muut muuntamismenetelmät suljetaan nimenomaisesti pois. Esimerkiksi abstrakteja arvoja, kuten muun muassa taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön (OECD) ja yhdistyneiden kansakuntien (YK) laskemaa kuluttajien ostovoimapariteettia, ei voida ottaa huomioon ratkaisevina vertailukohteina. Vastaavasti polkumyyntihintaisen tuonnin konkreettiset vaikutukset unionin tuotannonaloihin määritetään kansainvälisessä kaupassa toteutettujen liiketoimien perustana olevien *virallisten vaihtokurssien mukaan*.

46. Sitä, mistä lähteestä vaihtokursseja koskeva tieto on hankittava, ei täsmennetä polkumyynnin vastaisessa sopimuksessa eikä perusasetuksessa. Käytännössä käytetään Euroopan keskuspankin julkaisemia vaihtokursseja. Jos Euroopan keskuspankki ei anna tietoja tietyn valuutan vaihtokurssista, käytetään yleensä kansainvälisen valuuttarahaston määrittämiä vaihtokursseja. Komissio käyttää *keskimääräistä kuukausittaista vaihtokurssia*, paitsi merkittävän devalvaation tapauksessa, jolloin se voi käyttää päivittäisiä vaihtokursseja. Näin ollen merkitystä ei ole sillä, käyttääkö viejä sisäisesti kirjanpitojärjestelmissään eri vaihtokursseja, vaikka komissio käytännön syistä monissa tutkintamenettelyissä usein tukeutuu yrityksen yleisesti soveltamaan muuntamiseen kerätessään ja tarkastaessaan tietoja.[29]

47. Sen lisäksi, että tutkintaviranomaiset soveltavat polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.4.1 artiklan mukaisia yleisiä sääntöjä, jotka unionin oikeudessa ovat perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa, kyseisillä viranomaisilla on harkintavaltaa muiden valuuttojen muuntamiseen liittyvien näkökohtien osalta. Esimerkkinä mainittakoon, että kyseiset viranomaiset muuntavat tavallisesti viennissä käytetyn valuutan *viejämaan kansalliseen valuuttaan*. Ne voivat kuitenkin myös muuntaa paikallisissa myynneissä käytetyn valuutan vientimyynneissä käytettyyn valuuttaan.[30] Pääsääntöisesti vientihinta muunnetaan viejämaan kansalliseen valuuttaan tutkimusajanjakson aikaisen keskimääräisen vaihtokurssin perusteella.[31]

[27] Toisin kuin polkumyynnin vastaisessa sopimuksessa, perusasetuksessa myyntipäivänä pidetään ensisijaisesti laskun päivämäärää eikä sopimuksen tai tilauksen päivämäärää taikka tilauksen vahvistamispäivämäärää (ks. polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.4.1 artiklan alaviite 8).

[28] Bungenberg, M., Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München, 2024, AD-GVO 2016, 2 artikla, 346 kohta.

[29] Bungenberg, M., Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München, 2024, AD-GVO 2016, 2 artikla, 345 kohta.

[30] De Baere, P., du Parc, C. ja Van Damme, I., *The WTO Anti-Dumping-Agreement – A Detailed Commentary*, Cambridge 2021, s. 123.

[31] Van Bael ja Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn, 2011, s. 123. Ks. myös tuomio 7.5.1987, Nachi Fujikoshi v. neuvosto (255/84, EU:C:1987:203, 52 kohta).

48. Lopuksi on todettava, että unionin lainsäätäjä on poikennut polkumyynnin vastaisen sopimuksen määräyksistä ja sisällyttänyt valuutan muuntamista koskevat säännöt oikeudelliseen järjestelmään, jossa talouden toimijoilla annetaan oikeus *pyytää sellaisten arvojen korjaamista*, jotka liittyvät tekijöihin, joiden on todettu vaikuttavan hintoihin ja siten hintojen vertailukelpoisuuteen. Tällä seikalla on erityinen merkitys, sillä se sallii yritysten osallistua aktiivisesti komissiossa tehtäviin polkumyyntimarginaalia koskevan laskelman oikaisuihin ja korjauksiin.

4. Suojaussopimusten merkitys kansainvälisessä kaupassa

49. Suojautuakseen vaihtokurssien tai raaka-aineiden hintojen vaihteluihin liittyviltä riskeiltä talouden toimijat tekevät usein suojaussopimuksia tai sisällyttävät sopimuksiinsa muuntamista koskevia lausekkeita. Vaihtokurssisuojausinstrumenteista seuraa, että tulevaan liiketoimeen sovellettava vaihtokurssi lyödään lukkoon. Tällainen mekanismi mahdollistaa esimerkiksi sen, että jos euron arvo laskee sen jälkeen, kun viejä on asettanut hintansa euroissa, suojauksella taataan se, että viejä kaikesta huolimatta saa ennakoitavan summan kansallisessa valuutassaan.

50. Tällaiset suojaussopimukset ovat yksityisten välisiä sopimuksia, joiden tarkoituksena on *sisäinen riskinhallinta*, eikä niillä lähtökohtaisesti ole minkäänlaisia oikeudellisia vaikutuksia tutkintaviranomaisen soveltamaan polkumyyntimarginaalin laskentamenetelmään. Näillä sopimuksilla ei varsinkaan ole vaikutuksia komission vaihtokursseja koskevaan käytäntöön. Niiden perusteella ei liioin voida vapauttaa polkumyyntitulleja koskevasta vastuusta. Tässä tilanteessa on todettava, että komissio kieltäytyi ennen järjestelmällisesti käyttämästä muuta vaihtokurssia kuin virallinen vaihtokurssi ja sulki siten pois termiinisopimusten tai suojausjärjestelyjen huomioon ottamisen. [32]

51. Lähtökohtaisesti oikeutus sille, että tällaisille suojaussopimuksille ei suostuta antamaan minkäänlaista oikeudellista merkitystä, on ilmenen ja johtuu jo edellä selostetuista polkumyyntimarginaalin laskemista koskevista näkökohdista. Ensiksi on huomattava, ettei tällaisia sopimuksia lainkaan mainita perusasetuksessa sen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa säädetyn pääsäännön yhteydessä.

52. Toiseksi on huomattava, että ainoastaan komission hyväksymä menetelmä eli virallisiin vaihtokursseihin perustuva menetelmä on omiaan takaamaan normaalihinnan ja myyntihinnan muuntamisessa vaadittavan *neutraalisuuden* tason, koska kyseiseen menetelmään eivät voi vaikuttaa kolmannet osapuolet, jotka voisivat ajaa omia taloudellisia etujaan. [33]

[32] Van Bael ja Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn, 2011, s. 123. Kuten väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Amerikan Yhdysvalloista, Meksikosta, Romaniasta, Taiwanista, Turkista ja Jugoslaviasta peräisin olevien polyestereistä valmistettujen synteettisten tekstiilikuitujen tuonnissa 14.6.1988 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1696/88 (EYVL 1988, L 151, s. 47) johdanto-osan 17 perustelukappaleesta ilmenee, ”komissio ei – – ole hyväksynyt valuuttakursseilta suojautumiseen (’hedging of exchange rates’) perustuvia oikaisuja, koska tällaisesta oikaisusta ei säädetä [polkumyynniltä suojautumista koskevassa säännöksessä]. Komissio on kuitenkin katsonut, että valuuttakursseilta suojautuminen on varsinaiseen kaupalliseen liiketoimeen nähden itsenäinen rahoitustekninen toimenpide. Lisäksi tällä perusteella tehtävää oikaisua on pyydetty vain niissä tapauksissa, joissa oikaisu olisi viejälle edullinen” (käännetty Euroopan unionin tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä).

[33] Van Bael ja Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn, 2011, s. 123, viittaavat lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta ja Turkista peräisin olevan puuvillalangan tuonnissa 23.3.1992 annettuun neuvoston asetukseen (ETY) N:o 738/92 (EYVL 1992, L 82, s. 1). Kuten kyseisen asetuksen johdanto-osan 28 perustelukappaleesta ilmenee, ”toimivaltaisten viranomaisten vahvistama kolmannen maan valuutan vaihtokurssi kuuluu sellaiseen päätöksentekovaltaan, jota [unionin] elimet eivät voi arvostella polkumyyntimenettelyn yhteydessä. Tämän johdosta komissio on noudattanut yhteisön tuomioistuimen vahvistamaa vakiintunutta käytäntöä ja käyttänyt kansainvälisissä kaupallisissa toimissa sovellettua virallista vaihtokurssia. Tämän vaihtokurssin tarkistaminen polkumyynnin määrittämistä varten olisi aiheetonta ja vastoin polkumyyntimenettelyasiakirjoista ilmenevää, taloudellisia osatekijöitä koskevaa *neutraliteettiperiaatetta*” (kursivoitu tässä).

53. Lisäksi kyseinen menetelmä on täysin hallintomenettelyn *avoimuutta* koskevien vaatimusten mukainen, sillä sen ansiosta asianomaiset – yritykset ja kolmannet valtiot – voivat ymmärtää menettelytavat, joiden mukaisesti komissio käyttää toimivaltaansa, ja tarkistaa, ovatko ne yhdenmukaiset monenvälisen kauppajärjestelmän sääntöjen kanssa.

54. Koska kyseinen käytäntö on *vakiintunutta* ja koska komissio ratkaisuissaan – nyt käsiteltävässä tapauksessa riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 98 perustelukohdassa [34] – usein perustelee tämän käytännön pysyttämisen, unionin tuomioistuimet voivat kyseisen käytännön ansiosta harjoittaa tehokasta tuomioistuinvalvontaa.

55. Jos komissio sitä vastoin tekisi pelkistä yksityisten välisistä sopimuksista ratkaisevan kriteerin valuuttojen muuntamiselle polkumyyntimarginaalia laskettaessa, syntyisi vakava riski siitä, että komission hallintokäytännössä omaksuttaisiin kasuistinen lähestymistapa, jota leimaisi ennakoimattomuus, joka on ristiriidassa *oikeusvarmuutta* koskevien vaatimusten kanssa.

56. Tällainen kehitys haittaisi unionin ja kolmansien maiden välisten kauppasuhteiden vakautta. Se olisi myös omiaan heikentämään komission institutionaalista *uskottavuutta* ja antaisi virheellisesti sen kuvan, että sovellettava muuntamismenetelmä voidaan valita mielivaltaisesti tai että yksityiset intressit voivat vaikuttaa siihen.

57. Ei myöskään voida sulkea pois, että kolmansia valtioita kannustettaisiin vaikuttamaan epäasiallisesti komission hallintokäytäntöön yksityisten toimijoiden vahvistamien sopimusperusteisten abstraktien tai itsenäisten vaihtokurssien kautta, [35] mikä voisi loukata unionin *suvereniteettia* yhteisen kauppapolitiikan alalla. Tällaisten riskien ehkäisemiseksi on tärkeää pysyttää komission vakiintunut käytäntö, joka lisäksi on nimenomaisesti hyväksytty unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä. [36]

58. Suojaussopimukset on edellä sanotusta huolimatta otettava huomioon perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa säädetyn termiiniliiketoimia koskevan poikkeuksen perusteella. Kuten kyseisessä säännöksessä säädetään, termiinikaupan vaihtokursseja on käytettävä sillä edellytyksellä, että ulkomaanvaluutan myynti termiinimarkkinoilla kytkeytyy suoraan vientiliiketoimeen. Suojaussopimuksen on toisin sanoen liityttävä suoraan tutkinnan kohteena olevassa vientimyynnissä tosiasiallisesti laskutettuun hintaan.

59. Terminologisen tarkkuuden vuoksi on muistutettava, että suojauksella tarkoitetaan rahoitusinstrumenttia, jolla on tarkoitus rajoittaa yrityksen taloudellista riskiä tai poistaa se. Tältä osin valuuttatermiinisopimus toimii sopimuksen tekohetkenä tehtynä kiinteänä sitoumuksena luovuttaa tietty määrä valuuttaa etukäteen vahvistetusta vaihtokurssista sovittuna eräpäivänä, ja se mahdollistaa siten valuutanvaihdon lopputuloksen varmistamisen markkinoilla myöhemmin tapahtuvista vaihteluista riippumatta.

[34] Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 98 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa: ”Komissio huomauttaa, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa sovelletaan tilanteissa, joissa valuutan muuntaminen on tarpeen normaaliarvon ja vientihinnan vertaamiseksi. *Tavanomaisena käytäntönä on tehdä vertailu asianomaisen maan valuutassa*. Sen vuoksi komissio käytti tässä tapauksessa Turkin liiraa vertailuvaluuttana.” (Kursivoitu tässä).

[35] Ks. väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta tiettyjen Egyptistä, Japanista ja Vietnamista peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonnissa 4.4.2025 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2025/670 (EUVL 2025, L 670, s. 1), jonka johdanto-osan 19 ja 20 perustelukappaleesta ilmenee, että Egyptin viranomaiset ja vientiä harjoittava tuottaja olivat yrittäneet ylipuhua komission käyttämään rinnakkaisten markkinoiden valuuttakurssia (virallisen vaihtokurssin sijaan) normaaliarvon ja polkumyyntimarginaalin laskemiseksi. Komissio vastusti alun perin kyseistä pyyntö vedoten vakiintuneeseen käytäntöönsä käyttää virallisia vaihtokursseja, kun vaaditaan rinnakkaisten valuuttakurssien soveltamista.

[36] Ks. tuomio 7.5.1987, Nachi Fujikoshi v. neuvosto (255/84, EU:C:1987:203, 51–54 kohta).

60. Lisäksi on niin, ettei suojausinstrumentti saa olla yleisluonteinen tai spekulatiivinen, vaan sen on liityttävä tiettyihin tutkimusajanjakson aikana suoritettuihin liiketoimiin tai myynteihin. On viejän asiana aktiivisesti osoittaa asiakirjojen avulla, että suojaussopimus vaikuttaa vientihintaan siten, että oikaisu osoittautuu oikeutetuksi. Jos nämä edellytykset eivät täyty, sovelletaan pääsääntöä ja käytetään laskennan perustana myyntipäivän virallista vaihtokurssia.

61. Nämä näkökohdat on otettava huomioon, kun asian arviointia jatketaan tutkimalla asiassa C-498/24 P esitettyä neljättä valitusperustetta ja asiassa C-499/24 P esitettyä kuudetta valitusperustetta. Näitä valitusperusteita, jotka olennaisilta osin perustuvat identtiseen argumentaatioon, on tässä yhteydessä arvioitava yhdessä. Aluksi on kuitenkin palautettava mieleen valituksenalaisten tuomioiden perustelut sekä asianosaisten muutoksenhakuasiassa esittämä näitä perusteluja koskeva argumentaatio.

B Valitusperusteiden arviointi

1. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisissa tuomioissa esittämät perustelut

62. Kuten edellä on todettu,[37] unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisissa tuomioissa valittajien nostamat kumoamiskanteet, jotka perustuivat muun muassa perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan rikkomiseen.[38]

63. Unionin yleinen tuomioistuin muistutti erityisesti, että suojaussopimukset, joihin kantajat ovat vedonneet edellä mainittuun säännökseen perustuvan oikaisua koskevan pyyntönsä tueksi, koskevat vientimyyntiä euroissa ja että valuutan muuntamiseen liittyvältä riskiltä oli kaikissa näissä sopimuksissa suojauduttu suhteessa Yhdysvaltain dollariin. Kun otetaan huomioon, että komission tuli varmistaa Turkin liiroissa olevan normaaliarvon ja vientihinnan vertailun tasapuolisuus, se kuitenkin muunsi suoraan Turkin liiroiksi kaikki euroissa tehdyt vientiliiketoimet, koska se ei pitänyt valuutan muuntamista Yhdysvaltain dollareihin ennen sitä tarpeellisena vertailun tasapuolisuuden takaamiseksi.[39]

64. Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että se vaihtokurssi, jota on suojaussopimusten mukaan sovellettava muunnettaessa euroja Yhdysvaltain dollareiksi ja johon valittajat vetoavat perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaan perustuvan oikaisua koskevan vaatimuksensa tueksi, oli kirjattu Yhdysvaltain dollareissa tapahtuvaa suojautumista varten, mutta kyseisellä kurssilla ei ollut mitään tekemistä sen muuntamisen kanssa, joka komission tuli tehdä taatakseen normaaliarvon ja vientihinnan välisen vertailun tasapuolisuus.[40] Näin ollen valittajien mainitsemilla suojaussopimuksilla ei ollut merkitystä kyseisen muuntamisen kannalta, kuten riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 98 perustelukappaleessa todetaan.

[37] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 17–26 kohta.

[38] Ks. asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 81–87 kohta ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 195–208 kohta.

[39] Ks. asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 82 kohta ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 196 kohta.

[40] Ks. asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 85 kohta ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 199 kohta.

65. Valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämä väite, jonka mukaan komission olisi tullut käyttää suojaussopimuksissa sovittua muuntokurssia, on siten hylätty perusteettomana.[41] Näin ollen ja kun otetaan huomioon, että ne suojaussopimukset, joihin valittajat vetosivat perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaan perustuvaa oikaisua koskevan vaatimuksensa tueksi, eivät ole merkityksellisiä, unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajien muutkin väitteet, jotka koskevat hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista, johon vedottiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan väitettyä loukkaamista koskevan väitteen perusteena.[42]

2. Asianosaisten huomautukset

a) Valittajien lausumat

66. Valittajat väittävät, että koska perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa korostetaan myyntipäivää eikä niinkään valuuttaa ja vaihtokurssia, kuten unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisissa tuomioissa todennut,[43] myyntipäivän on oltava ratkaiseva tekijä, joka komission on otettava huomioon, sillä vaihtokurssit ovat keskenään sidoksissa. Valittajien mukaan tämä tarkoittaa, että vientihinnan kannalta merkityksellinen valuutta olisi tuullut muuntaa käyttäen muuntamista Yhdysvaltain dollareiksi. Tämä tulkinta saa valittajien mukaan tukea yhdestä valituksenalaisista tuomioista.[44]

67. Valittajat toteavat lisäksi, että jos omaksutaan unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta, jonka mukaan suojaustoimet voidaan ottaa huomioon vain silloin, kun kyseessä oleva toimi koskee laskun valuuttaa ja komission muuntamisessa käyttämää valuuttaa, perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetyn velvollisuuden kiertäminen olisi liian helppoa. Lisäksi valittajat riitauttavat unionin yleisen tuomioistuimen muiden päätelmien oikeellisuuden.[45]

b) Komission lausumat

68. Komissio toteaa, että valittajat kiistävät vain sen valituksenalaisissa tuomioissa esitetyn perustelun, joka koskee suojaussopimusten mukaisen eurojen muuntamiseen Yhdysvaltain dollareiksi käytettävän muuntokurssin ja komission normaaliarvon ja vientihinnan vertailemiseen soveltaman vastaavan kurssin välistä käsitteellistä eroa.[46] Ne eivät kiistä perustelua, jonka mukaan sopimusten tarkoituksena oli suojautua Yhdysvaltain dollareiksi muuntamista koskevalta riskiltä, minkä takia niissä olevalla viittauksella Yhdysvaltain dollariin ei ole merkitystä komission suorittaman muuntamisen osalta. Näin ollen komissio katsoo, että valitusperuste on tehoton.

41 Ks. asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 86 kohta ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 200 kohta.

42 Ks. asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 88–93 kohta ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 201–208 kohta.

43 Valittajat viittaavat asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 84 kohtaan ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 198 kohtaan.

44 Valittajat viittaavat asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 20–24 kohtaan.

45 Valittajat viittaavat asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 91–94 kohtaan ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 204–208 kohtaan.

46 Komissio viittaa asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 82 kohtaan ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 199 kohtaan.

69. Komissio muistuttaa, että sillä on perusasetuksen 2 artiklan 10 kohta j alakohdan mukaan laaja harkintavalta muuntaa valuuttoja monitahoisten taloudellisten arvojen vertailemiseksi. Valittajien olisi tullut osoittaa, että muuntaminen viejämaan valuuttaan oli ilmeinen virhe, mutta sitä ne eivät ole tehneet, vaan ne ovat vain vedonneet kyseisen asetuksen säännösten rikkomiseen. Valituksenalaisissa tuomioissa vahvistetaan, että valittajien perustelut eivät riittäneet horjuttamaan käytettyä muuntomenetelmää.

70. Komissio muistuttaa, että vertailu edellyttää valuuttojen muuntamista normaaliarvon ja vientihinnan välisen tasapuolisuuden varmistamiseksi. On yleinen käytäntö, että vertailu tehdään viejämaan valuutassa, eli nyt käsiteltävässä tapauksessa Turkin liiroissa. Suojaussopimuksissa olevalla viittauksella Yhdysvaltain dollareihin oli ainoastaan tarkoitus suojautua muuntamisriskiltä eikä se siten ollut merkityksellinen vertailun tasapuolisuuden takaamiseksi, varsinkin kun vientihinta oli euroissa. Valittajien myyntipäivää ja vaihtokurssien keskinäisiä sidoksia koskevat perustelut eivät horjuta tätä arviointia, ja oikeuskäytäntö, johon on viitattu, vahvistaa tosiasiassa komission käyttämän muuntamismenetelmän oikeellisuuden.

3. Kannanotot

a) Yleiset huomautukset

71. Aluksi on palautettava mieleen, että SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymysten osalta. Näin ollen ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen määrittämään merkityksellisen tosiseikaston ja arvioimaan sitä sekä sille esitettyjä todisteita. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että kyseiset seikat ja todisteet on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, niitä koskeva arviointi ei siten ole oikeuskysymys, joka sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen muutoksenhakuasiassa harjoittaman valvonnan piiriin. [47]

72. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee edelleen, että kun valittaja riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemän unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkitut oikeuskysymykset voidaan valitusasiassa käsitellä uudelleen. Jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo unionin yleisessä tuomioistuimessa, tämän menettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta. [48]

73. Nämä yleiset huomautukset on esitettävä, koska valittajat arvostelevat komissiota ja unionin yleistä tuomioistuinta pääasiassa samoista perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan tulkintaa koskevista virheistä. Nämä oikeudelliset virheet johtuvat väitetysti yhtäältä siitä, että komissio kieltäytyi hyväksymästä valittajien kyseisen säännöksen perusteella esittämiä korjaamisvaatimuksia, ja toisaalta siitä, että unionin yleinen tuomioistuin on omaksunut kyseisen kannan. Valittajat moittivat komissiota ja unionin yleistä tuomioistuinta erityisesti siitä, että ne eivät ole antaneet oikeudellista merkitystä suojaussopimuksille, jotka valittajat olivat tehneet valuutanvaihtoa varten. Valittajien mukaan kyseinen muuntaminen olisi tullut tehdä Yhdysvaltain dollarin kautta eikä suoraan euroista Turkin liiroihin.

[47] Ks. tuomio 24.3.2011, Ferrero v. SMHV (C-552/09 P, EU:C:2011:177, 73 kohta).

[48] Ks. tuomio 19.7.2012, neuvosto v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, 61 kohta).

b) Valituksenalaisten tuomioiden perustelujen arviointi

74. Aivan aluksi on todettava, ettei yksikään oikeudenkäynnin osapuolista kiistä sitä, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohtaa sovelletaan nyt käsiteltävän asian tosiseikkoihin. Kyseessä olevat liiketoimet koskivat sellaisten Turkissa valmistettujen ja Euroopan unioniin suuntautuvaan vientiin tarkoitettujen tavaroiden kauppaa, josta laskutettiin eri valuutoissa, eli euroissa ja Yhdysvaltain dollareissa. Tässä tilanteessa komission oli hintojen vertailemiseksi muunnettava valuutta kyseisen säännöksen mukaisesti. Komission ja valittajien välinen riita, jota ensimmäisen oikeusasteen oikeudenkäynnit koskivat, koskee yksinomaan kysymystä *tämän muuntamisen yksityiskohdista*.

75. Sikäli kuin valittajien tarkoituksena on väittää, että *myyntipäivä on ratkaiseva kriteeri sovellettavan vaihtokurssin määrittämiseksi*, tällaista väitettä ei voida kiistää. Kun otetaan huomioon valuuttamarkkinoille ominaiset vaihtelut, tarkan hetken määrittäminen muuntamisen lähtökohdaksi on välttämätöntä. Kun on päädytty myyntipäivään, on tehty oikeudellisesti sitova päätös kansainvälisen kaupan monenvälisessä järjestelmässä, ja tämän päivämäärän määrittämiseksi voidaan käyttää erinäisiä objektiivisia tekijöitä, nimittäin laskun päivämäärää tai sopimuksen tai tilauksen päivämäärää taikka tilauksen vahvistamispäivämäärää. Olen kiinnittänyt huomiota tähän seikkaan alustavissa huomautuksissani.[49] Mikään valituksenalaisissa tuomioissa ei kuitenkaan anna aihetta katsoa, unionin yleinen tuomioistuin olisi omaksunut vastakkaisen kannan. Näin ollen ei voida katsoa, että tältä osin olisi tehty oikeudellinen virhe.

76. Jos valittajat sitä vastoin väittävät, että koska unionin oikeudessa ei ole täsmällisiä sääntöjä siitä, *mitä valuuttaa muuntamisessa sovelletaan*, on yksinomaan kauppakumppaneiden asiana määrittää kyseinen valuutta suojaussopimuksissaan, tällainen tulkinta on hylättävä. Kyseinen tulkinta sivuuttaa yhtäältä sen seikan, että koska kyseessä olevat tavarat on viety Euroopan unioniin, euro on sovellettava perusvaluutta, ja toisaalta sen seikan, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa komissiolle annetaan *harkintavaltaa*, kun toisin ei säädetä. Riidatonta on, että komissio perustaa laskelmansa viejämaan valuutan eli tässä tapauksessa Turkin liiran vaihtokurssiin.[50] Kyseinen ratkaisu, jossa valuutta muunnetaan asianomaisen maan valuutaksi, ei ole satunnainen eikä mielivaltainen. Komissio ei ole muuntanut valuuttaa tavalla, joka ei mitenkään liittyisi tarkasteltavana oleviin vientiliiketoimiin, eivätkä valittajat muuta väitäkään.[51]

77. Nyt käsiteltävässä asiassa valittajien tekemien suojaussopimusten ainoa tarkoitus oli poistaa euron ja Yhdysvaltain dollarin muuntamiseen liittyvät mahdolliset valuuttariskit. Komissio on kuitenkin muuntanut eurot suoraan Turkin liiroiksi muuntamatta niitä ensin Yhdysvaltain dollareiksi. Unionin yleinen tuomioistuin on siten ollut oikeassa katsoessaan, ettei ole oikeudellisia tai tosiseikkoja koskevia perusteita sille, että olisi otettava huomioon muita valuuttoja kuin euro ja Turkin liira, eikä sille, että valuutan muuntaminen olisi tullut tehdä Yhdysvaltain dollarin kautta. Kun kaikki muunnettavat vientihinnat ovat, kuten riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 98 perustelukappaleesta ilmenee, euroissa[52] ilman ilmeistä viittausta

[49] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 44 kohta.

[50] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 47 kohta.

[51] Olettaen, että valittajien tarkoituksena on väittää, että komissio voisi valintansa mukaan muuntaa euroissa tehdyt liiketoimet mihin tahansa muuhun valuuttaan, esimerkiksi Tanskan kruunuihin, jotta sen ei tarvitsisi ottaa huomioon euron ja Turkin liiran välistä valuutanvaihtoa koskevia suojaustoimia, valittajat eivät väitä eivätkä missään kohtaa ole osoittaneet, että ratkaisu, jossa valuutta muunnetaan viejämaan valuutaksi, olisi tehty, jotta valittajien suojaussopimukset voitaisiin sivuuttaa.

[52] Ks. asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 85 kohta ja asiassa C-498/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 196 kohta.

Yhdysvaltain dollariin, ja kun otetaan huomioon tavaroiden määränpää, perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdasta ei johdu, että valuutan muuntaminen olisi tullut tehdä Yhdysvaltain dollarin kautta.

78. Tätä päätelmää ei horjuta valittajien väite, jonka mukaan komissio on ensin muuntanut Yhdysvaltain dollarit euroiksi sen sijaan, että se olisi muuntanut ne suoraan Turkin liiroiksi. Kuten unionin yleinen tuomioistuin muistuttaa asiassa C-499/24 P valituksen kohteena olevan tuomion 20–24 kohdassa, valittajat olivat laskuttaneet tietyistä sisäisistä myynneistä ja ilmoittaneet tuotantokustannuksensa Yhdysvaltain dollareissa. Tässä tilanteessa komissio on päättänyt muuntaa Yhdysvaltain dollarit ensin euroiksi varmistaakseen vertailun tasapuolisuuden. Vaikka tämä menetelmä voidaan kyseenalaistaa – sillä voidaan kysyä, onko tällainen välissä tehtävä muuntaminen tarpeen ja onko sillä mitään lisäarvoa, kun otetaan huomioon vaihtokurssien keskinäiset sidokset –,[53] tällä eroavaisuudella ei ole vaikutusta asian arviointiin. Ei nimittäin ole olemassa minkäänlaista oikeudellista velvollisuutta ottaa huomioon termiinimarkkinoiden liiketoimia, jotka on tehty muussa ulkomaan valuutassa kuin siinä, jota komissio käyttää vertailussa.

79. Valittajien tekemillä suojaussopimuksilla ei ollut merkitystä riidanalaisen valuuttojen muuntamisen kannalta. Näin ollen niiden ottamiselle laskelmassa huomioon ei ollut mitään objektiivista syytä. Unionin yleinen tuomioistuin on siten ollut oikeassa katsoessaan valituksenalaisissa tuomioissa, että suojaussopimusten mukaisella euron ja Yhdysvaltain dollarin välisellä muuntamisella ei ole ollut merkitystä komission suorittaman muuntamisen kannalta ja että niitä ei ole tarvinnut ottaa huomioon.

80. Unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, että tämä päätelmä oli riittävä peruste hylätä valittajien esittämä kanneperuste. Mielestäni tämä ei ole oikeudellinen virhe. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on aivan oikein todennut, komission ei tarvinnut ottaa huomioon suojaussopimuksissa vahvistettua vaihtokurssia, vaan se saattoi – kuten riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 98 perustelukappaleessa nimenomaisesti täsmennetään – noudattaa vakiintunutta hallintokäytäntöään ja käyttää normaaliarvon ja vientihinnan vertailussa viejämaan valuuttaa eli Turkin liiraa.

c) Lisähuomautukset

81. Vaikka valituksenalaisten tuomioiden perustelut ovat riittävän tarkat ja yksityiskohtaiset yhteisen valitusperusteen hylkäämisen perusteeksi, haluan esittää eräitä lisähuomioita selventääkseni edelleen oikeudellista asiayhteyttä ja antaakseni unionin tuomioistuimelle edellytykset ymmärtää käsiteltävänä olevin asioiden keskeiset kohdat paremmin.

82. Ensinnäkin totean, ettei asiakirjoista ilmene, että muuntaminen Yhdysvaltain dollareiksi olisi olennaisesti muuttanut laskennan lopputulosta varsinkaan, kun valittajat eivät ole esittäneet mitään todisteita väitetystä vahingosta. Kuten riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 99 perustelukappaleessa täsmennetään, valittajat ovat vain väittäneet, että muuntaminen vaikutti hintojen vertailtavuuteen, ja ne ovat esittäneet teoreettisen esimerkin ja väittäneet, että suojaussopimuksissa määrättyä vaihtokurssia olisi tullut käyttää. Kuten riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 100 perustelukappaleessa todetaan, tämä teoreettinen

[53] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 70 ja 83 kohta.

esimerkki ei ole todiste, koska se ei kuvaa valittajien todellisia liiketoimia eikä polkumyyntimarginaalin laskemista. Koska valittajat eivät ole esittäneet mitään vakuuttava argumenttia tämän päätelmän horjuttamiseksi, asiassa on seurattava komission analyysiä.

83. Valittajien esittämä valuuttojen keskinäisiä sidoksia koskeva perustelu ei myöskään missään tapauksessa osoita, että muuntamisesta Turkin liiroiksi olisi aiheutunut haittavaikutuksia, vaan se päinvastoin puhuu tätä väitettä vastaan. Jos tällaiset keskinäiset sidokset olisivat olemassa, siitä olisi pääteltävä, ettei muuntamisesta aiheudu haittaa. Komissio on siten ollut oikeassa todetessaan, etteivät valittajat ole osoittaneet, että ilmeinen virhe, jonka komissio on väitetysti tehnyt käyttäessään harkintavaltaansa, on johtanut normaaliarvon ja vientihinnan epäoikeudenmukaiseen vertailuun.

84. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin on katsoessaan, ettei komission tarvinnut ottaa huomioon suojaussopimuksia, loppujen lopuksi todennut, ettei komissiolla ollut velvollisuutta poiketa polkumyyntimarginaalin määrittämistä koskevasta vakiintuneesta hallintokäytännöstään. Tähän oikeudelliseen kannanottoon on yhdyttävä. Kuten tässä ratkaisuehdotuksessa todetaan, tämän hallintokäytännön jatkaminen on perusteltua kansainvälisten kauppasuhteiden alalla, sillä se takaa hallintotoiminnan neutraalisuuden, puolueettomuuden, vakauden, itsenäisyyden ja avoimuuden.[54]

85. Nämä yleisen edun mukaiset tavoitteet menevät talouden toimijoiden yksityisten etujen edelle. Suojaussopimukset ovat yksityisoikeudellisia sopimuksia, jotka on tarkoitettu yksinomaan sisäiseen riskinhallintaan, eikä niillä lähtökohtaisesti voi olla oikeusvaikutuksia tutkintaviranomaisen polkumyyntimarginaalin laskemiseen käyttämään menetelmään. Komissio ei näin ollen ollut velvollinen mukauttamaan laskelmiaan osapuolten valitsemiin valuuttoihin tai vaihtokursseihin.

86. On muistutettava, että unionin toimielimillä on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan laaja harkintavalta yhteisen kauppapolitiikan ja erityisesti kaupallisten suojatoimenpiteiden alalla, kun otetaan huomioon niiden taustalla olevien analyysien tekninen ja taloudellinen monitahoisuus.[55] Ainoastaan yksityisten taloudellisten etujen suojaamiseksi valittujen valuuttojen tai vaihtokurssien huomioon ottaminen saattaisi tämän harkintavallan kyseenalaiseksi.

87. Kolmanneksi suojaussopimukset olisi tullut ottaa huomioon vain, jos liiketoimet olisivat täyttäneet vaatimukset, joista säädetään perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa, jonka mukaan vientiin suoraan kytkeytyvää liiketoimea termiinimarkkinoilla koskee poikkeus. On muistutettava, että näitä poikkeuksia on tulkittava suppeasti.[56] Nyt käsiteltävässä tapauksessa komissio on ilmaissut epäilevänsä, täyttyvätkö kyseiset edellytykset. Koska edellytysten täyttymisestä ei ole vakuuttavia todisteita, on katsottava, että ne eivät täyty.

88. Komissio on tältä osin todennut, että ulkomaan markkinoilla Yhdysvaltain dollareissa tehdyt myynnit eivät kytkeytyneet suoraan vientimyynteihin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdassa edellytellä tavalla. Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 101 perustelukappaleessa lisäksi täsmennetään, että tiettyjä suojaustoimia voitiin oikaista myynnin jälkeen taloudellisten

[54] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 51 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

[55] Ks. tuomio 7.4.2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava ym. v. Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P ja C-193/14 P, EU:C:2016:209, 34 kohta).

[56] Ks. tuomio 29.9.2011, komissio v. Irlanti (C-82/10, EU:C:2011:621, 44 kohta), tuomio 19.9.2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. neuvosto (C-15/12 P, EU:C:2013:572, 17 kohta) ja tuomio 10.2.2021, RFA International v. komissio, C-56/19 P, EU:C:2021:102, 54 kohta).

näkymien huomioon ottamiseksi ja yritysten tuoton maksimoimiseksi, minkä valittajat kiistivät ensimmäisessä oikeusasteessa unionin yleisessä tuomioistuimessa. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan ole tutkinut näitä väitteitä, vaan se on katsonut, että komission riidanalaisen asetuksen johdanto-osan 98 perustelukappaleessa esittämät perustelut riittivät perusteeksi hylätä oikaisua koskeva pyyntö perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan j alakohdan nojalla. Jos unionin tuomioistuin kuitenkin katsoisi, ettei kyseinen perustelu riittänyt perusteeksi hylätä kyseisen säännöksen rikkomiseen perustuva valitusperuste, ja päättäisi palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen, viimeksi mainitun tuomioistuimen asiana olisi tutkia, olivatko kyseiset toimet mahdollisesti spekulatiivisia.

89. Lopuksi on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valvonta, jonka unionin tuomioistuimet kohdistavat komission taloudellisiin arviointeihin – polkumyyntioikeuden alalla tehdyt arvioinnit mukaan lukien – rajoittuu sen tarkistamiseen, että menettelysääntöjä on noudatettu, että hyväksytyt tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että ilmeistä arviointivirheitä ei ole tehty ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin.[57] Nähdäkseni unionin yleisen tuomioistuimen päättelyä ei kuitenkaan edes erityisen vaativan tuomioistuinvalvonnan perusteella voida pitää oikeudellisesti virheellisenä.

90. Arvioinnissani esittämäni seikat huomioon ottaen katson, että asiassa C-498/24 P esitetty neljäs valitusperuste ja asiassa C-499/24 P esitetty kuudes valitusperuste on hylättävä perusteettomina.

V Ratkaisuehdotus

91. Kaikki edellä sanottu huomioon ottaen ehdotan, että unionin tuomioistuin hylkää asiassa C-498/24 P, Çolakoğlu Metalurji ja Çolakoğlu Dış Ticaret v. komissio, esitetyn neljännen valitusperusteen ja asiassa C-499/24 P, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları ym. v. komissio, esitetyn kuudennen valitusperusteen.

[57] Ks. tuomio 29.2.2024, Methanol Holdings (Trinidad) v. komissio (C-688/22 P, EU:C:2024:180, 34 kohta).